

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 39 ust. 1 i 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 14 ust. 3 TUE, art. 1 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976), zasady lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 TUE [w niniejszej sprawie przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy, Hiszpania)], zasady pierwszeństwa prawa Unii, art. 9 (akapit drugi) protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów oraz art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego
- W tym względzie strona skarżąca podnosi, że pozostawiono bez żadnego praktycznego skutku wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-502/19, dotyczącej właśnie O. Junquera i Viesa, w którym stwierdzono, że konieczny jest wniosek (o uchylenie immunitetu) do Parlamentu Europejskiego. Zamiast tego zastosowano ten wyrok w celu zastąpienia O. Junquera i Viesa przez innego posła.
  - Subsydiarnie podnoszona jest konieczność wykładni zgodnej z zapisami art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego w ten sposób, że Parlament może stwierdzić istnienie przewidzianych w tych artykułach wyjątków od wakatu mandatu, jeżeli powód można ocenić bez jakiegokolwiek oceny prawa wewnętrznego danego państwa, co rzeczywiście nastąpiło w związku z decyzją centralnej komisji wyborczej z dnia 23 stycznia.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 39 ust. 1 i 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), art. 9 [akapit pierwszy lit. a) i b)] protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów oraz art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego
- Zdaniem strony skarżącej wobec O. Junquera i Viesa bezprawnie wykluczono skuteczność immunitetów przyznanych w tym artykule [ust. 1 lit. a) i b)] protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 9 [akapit pierwszy lit. a)] protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów, art. 39 ust. 1 i 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 protokołu nr 1 do EKPC, art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego i art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976), polegającego na tym, że ustawodawstwo hiszpańskie wymaga wcześniejszego wniosku o uchylenie immunitetu w celu ścigania posłów, którzy zostali wybrani, a przeciwne orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego) ma charakter *contra legem* oraz *ad hoc* i *ad homine* w tej właśnie szczególnej sprawie karnej jako ochrona własnych działań, przy czym nie istnieje żaden precedens, co przyznaje sam Tribunal Supremo (sąd najwyższy).
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez wprowadzenie traktowania nierównego wobec prawa w ten sposób, że względem O. Junquera i względem posła, który go zastępuje zgodnie ze zaskarżonym aktem, nie zastosowano tych samych kryteriów wykładni prawa Unii.

**Skarga wniesiona w dniu 3 października 2020 r. – Mood Media Netherlands / EUIPO – Tailoradio
(MOOD MEDIA)**

(Sprawa T-615/20)

(2020/C 390/66)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mood Media Netherlands BV (Naarden, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat A-M. Pecoraro)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tailoradio Srl (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy MOOD MEDIA – unijny znak towarowy nr 5 927 496

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 lipca 2020 r. w sprawie R 1767/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w niej wygaśnięcie prawa do zakwestionowanego znaku towarowego dla oznaczonych nim towarów i usług z klas 9, 35, 38, 41 i 42;
- oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2020 r. – Alessio i in. / EBC

(Sprawa T-620/20)

(2020/C 390/67)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Roberto Alessio (Turyn, Włochy) i 56 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci M. Condinanzi i L. Boggio)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji po stwierdzeniu ich niezgodności z prawem;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji w sprawie rozwiązania organów zarządzających i nadzorczych kontrolowanego podmiotu (Banca Carige S.p.A.) i zastąpienia ich trzema administratorami tymczasowymi i trzyosobowym komitetem nadzorującym w rozumieniu art. 69q, 70 i 98 decreto legislativo n. 385 del 1° settembre 1993 (dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r.) – ECB-SSM-2019-ITCAR-11 z dnia 1 stycznia 2019 r., oraz przeciwko decyzji w sprawie przedłużenia zarządu tymczasowego kontrolowanego podmiotu zatwierdzonej decyzją EBC ECB-SSM-2019-ITCAR-11 na podstawie art. 69q, 70 i 98 włoskiego decreto legislativo n. 385 del 1° settembre 1993 (dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r.) – ECB-SSM-2019-ITCAR-13, a także przeciwko każdemu kolejnemu aktowi, w szczególności przeciwko kolejnym decyzjom w sprawie przedłużenia zarządu tymczasowego kontrolowanego podmiotu.